

Vitna skollis historia for 1944-1945 "Sjakkbehandling."

Under denne oppsiktsevneende overskrift behandlet en av de uavhengige svenske aviser en ny rettsskandale fra vårt berømte fedreland.

Denne saken er i sin natur mer oppsiktsevneende enn selve Fanebust-saken. Den viser nemlig klart og tydelig at rettferdighet, likhet for loven, humanitet, lover og hestemøiser bare er fraser, og det eneste som det idag er spørsmål om er hevn og atter hevn. Som det så ofte viser seg å være, er også forbrytere i dette tilfelle folk som helst burde blitt plassert i en nasjonal skammekrok, og ikke praktisere sin slette samvittighet på anstendige landsmenn de kommer i berøring med i egenskap av rettssviksavdelingens håndgagne menn.

Den ulykkelige de nå har praktisert moderne norsk jus på har ikke vært medlem av NS, han har ikke vært i noen som helst tysk tjeneste eller på eller på annen måte gjort seg fortjent til å bli behandlet som et dyr. Han heter INGOLF ANDRESEN, og er lege bosatt i Oslo (p.t. Ilebu?).

Begynnelsen på denne historien hendte i Oslo under okkupasjonstiden. En dag i 1943 ble en lege utsatt for et attentat i Torggaten, men ble ikke såret. Ingen kunne ane hvordan det var gått til, enda mindre da vedkommende lege kort tid i forveien hadde behandlet en såret "frihetskjemper." Denne legen var Dr. Andresen.

Året etter flyktet han unna Gestapo og kom seg til Sverige.

I Sverige ble han umiddelbart knyttet til det svenske sikkerhetspoliti, om han også arbeidet for i Norge - altså mot tyskerne. Under sitt arbeid i Stockholm kom Dr. Andresen under var med at to norske politifolk som offisielt var flyktet fra Norge på grunn av "patriotisk arbeid" i virkeligheten var agenter for Gestapo. Det var nåværende politiinspektør ved landssviksavdelingen BRYHN og en kollega som vi desverre foreløpig ikke har navnet på. Dr. Andresen samlet materiale mot disse to, samtidig som han samlet materiale mot enkelte medlemmer av "rettskontoret" ved den norske legasjon i Stockholm. Da freden brøt løs hadde han fått tak på en rekke kompromiterende papirer.

Imidlertid ante visse kretser at Dr. Andresen kunne bli en farlig herre, og fikk ham internert til høsten 1945 da han ble utlevert til Norge. Her ble han øyeblikkelig arrestert og ført til Akebergveien Kretsfengsel.

Saken hans ble overtatt av - herr BRYHN!!!

Nå begynte Dr. Andresens lidelseshistorie. I nesten 1½ år satt han i fengslet, uten å komme i Forhørsrett, uten å få noen reel siktelse. Ved et tilfelle kom han imidlertid til å bli den som ledet til avsløringen av angiveren Arntzen.

Under sitt virke som lege i fengslet kom han over en rapport fra Kåre Torgersen i SIPO ang. Arntzens forhold. (Referert i § 100 nr. 8-9 1946). Denne rapport forela han for en kriminalassistent med begjæring om at det ble i gangsett etterforskning. Noen dager etter kom svaret. Dr. Andresen ble satt på enecelle. Han greidde imidlertid å komme i forbindelse med en som sørget for å gjøre forholdet kjent utenfor fengslet.

Så en dag får visse kretser i landssviksavdelingen rede på at Dr. Andresen skal fremstilles som vitne i saken mot Thoralf Fanebust. Nå var gode råd svært dyre, og det gjaldt å handle raskt. Hvilket middel er så det sikreste? Jo, hvis man kunne få ham erklært sinnssyk ville saken bli løst av seg selv. Altså ble han i hurt og hast kjørt til Gaustad hvor han ble plassert på den verste avdeling de har. Men han var jo ikke sinnssyk? Nei, men hva man ikke er det kan man jo bli var tydeligvis resonnementet. Imidlertid var også dette skrittet uten noe resultat, for Dr. Andresen ble ikke sinnssyk allikevel.

Nå hastet det, om noen dager skulle han bli ført som vitne, og da -- En forferdelig beslutning ble truffet: Han skulle bli underkastet en såkalt sjakkbehandling. Denne behandling blir brukt overfor alvorlig sinnslidende som det siste håp. BRUKES DEN OVERFOR NORMALE MENNESKER BLIR RESULTATET SINNESSYKEDOM OG HUKOMELSESTAP!

Utenfor Gaustad var man imidlertid også orientert om planene med dr.

Andresen og en telefonat med Dr. Andresen opplyste ikke noe om det hele. Dr. Eidebom og Ryhmen erklærte endog at det hele var skjedd bak hans rygg. Det er nok mulig. Vi får i alle fall håpe det.

Så ble han fremstilt som vitne i saken mot Fanebust. Det ble en seansjon av de sjelene, selv til rettsstaten Norge å være. Dommer Glad ble lenger og lenger i ansiktet, og hovedparten av tilhørerne frydet seg åpenlyst. Skandalen var åpenbar.

Men for å bevare ro og orden har det demokratiske sanfunn mange midler til sin rådighet. Et middel er sensur og ansretting. Det vil si, det heter det nå ikke, men referatforbud i landets samlede presse er et ennå sikrere middel. Det ble altså gjennomført.

Fremdeles sitter Dr. Andresen i et eller annet fangehull i det frie Norge. Og hvordan er det med politiinspektør Bryhn og hans kollega? De deler vel celle sammen skulle en tro og håpe? Nei, Bryhn er på reise i Tyskland for å spore opp krigsforbrytere og Gestapister! Hans kollega skal derimot ifølge vel underrettede kilder innta en vel fortjent plass på nr. 19. Andre påstår at han følger med Bryhn på dennes pilgrimsvandring. Et r i alle fall sikkert, han burde sitte inne sammen med sin sjef.

En skulle endvidere tro at Dr. Andresens forsvarer skulle ha lettere for å hjelpe ham når Bryhn & Co. er borte. Men nei, Bryhn har simpelthen låst sakens dokumenter inn i et stålskap som ingen kan komme til. Altså må Dr. Andresen sitte inne fremdeles, helt til han ikke klarer mere selv eller skandalen blir for åpenbar.

Vi kan imidlertid berolige rettsstatens nidkjære håndhevere med at alle Dr. Andresens papirer er utenfor alle udemokratiske krefters armer. Hvor de befinner seg skal være usagt, men at de er i sikkerhet og vil bli brukt en dag, det kan dere alle være sikker på!

Nytt justismord.

Mens skandalen om meldar Haalandssaken truer med å bre seg utover landssviksavdelingens arkiver har en ny skandale dukket opp i horisonten. En ny sak som rettferdigheten burde kreve ble tatt opp til ny behandling. Reidar Haaland er død og kan ikke vekkes til live mere. Men PER OPPEGÅRD lever. 14. august 1945 ble Lagmannsretten, under ledelse av Herr Blodøks personlig, satt på Lillehammer for i rettsstatens navn å drepe Arne Sæ-tvedt og Per Oppegård. Sæ-tvedt ble dødsdømt og henrettet, men Oppegård "slapp" til Riksadvokatens ergrelse med livsvarig fengsel.

Per Oppegård, som idag sitter på Akebergveien Kretsfengsel, kom i januar ifjor over en avis. Det var en av de legale avisene fangene har lov til å lese, og naturligvis ble den lest spalte opp og spalte ned. Oppegård leste også sportssiden, og fikk et lite sjokk. Der sto det nemlig at en kjenning av ham var blitt kretsmester på ski. Nå er det ikke direkte ulovlig å bli kretsmester på ski, hvis en da har vært god nordmann. Men det skulle være ulovlig å avgi direkt falsk forklaring i retten. Hvis det da ikke er kommet en provisorisk anordning som opphever en slik hån mot folkets rettsbevissthet.

Denne nybakte kretsmester opptrådte nemlig i vitneboksen med lege-attest for livsvarig invaliditet på grunn av den mishandling Oppegård hadde utsatt ham for. Hvor mange år denne ridder av en bedrøvelig samvit-tighet har skaffet Per Oppegård skal være usagt, men det er sikkert ikke få, når vi tar de vanlige dommer og den blodøkse nidkjerhet i betraktning.

Ville det ikke være en ide om Oppegård slapp med å sone mer enn det tar hans "offre" å bli friske? Men det vil kanskje føre med seg at rettsstaten må betale ham erstatning for for lang fengsling?

En demokratisk presserøst.

Selv det mest overbeviste NS-medlem har da heller ikke med skinn av rett kunnet peke på et eneste tilfelle av skadefro hevnjustis eller ond-artet krenkelse av vår retts grunnleggende prinsipper. (Vårt Land, 20/3-47).